

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50;
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 2 Μαΐου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 22

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἀπόκανε νὰ περιμένῃ τὴ μανούλα.
Πέρασε τὸ μεσημέρι. Ἀπόγεμα. Πότε
θάρθει πιά; Ἀπ' τὸ πρωὶ ἔφυγε.
Πῆγε στὴν καινούργια βίλλα. Ἐχουν
Πρωτομαγιά ἐκεῖ. Ὅλος ὁ κόσμος
γιορτάζει σήμερα. Ξεχύθηκε στίς ἐ-
ξοχές. Καὶ τὰ παιδάκια δλα φορέσαν-
νε τί ὠραῖα ρούχα!

Λοιπὸν ἡ μικρούλα Ροδὴ ἀπόκανε
νὰ περιμένῃ τὴ μητέρα. Βάζει τὸ
χέρι ἀντήλιο καὶ ρίχνει πέρα τὴ μα-
τιά της. Τίποτα! Τίποτα δὲ φαίνε-
ται, ὅσο κι' ἂν ζαρώνῃ τὸ μέτωπο,
ὅσο κι' ἂν μισοκλείνῃ τὰ μάτια. Αὐτὸ
θὰ πῇ ὅτι στὴ βίλλα δὲν τέλειωσε
ἀκόμα ἡ γιορτὴ, ὅτι ἔχουν κι' ἄλλα
γλυκὰ νὰ φᾶνε κι' ἄλλα φουστάνια
νὰ φορέσουν. Μεταξένια φουστάνια,
λουλουδάτα, κλαδωτά, μὲ πολλὰς-πολ-
λὰς δαντέλες καὶ κοντὰ μανίκια. Τέ-
τοια ὠραῖα φορέματα φορᾶνε οἱ κυ-
ρίες ποὺ ἔρχονται στὴ βίλλα. Ἐρ-
χονται μὲ αὐτοκίνητα καὶ φεύγουν
μὲ αὐτοκίνητα. Ἡ Ροδὴ καθισμένη
στὸ πλατάνι ἀπὸ κάτω, τὰ βλέπει
σὰν περνοδιαβαίνουν. Ἀλήθεια, δὲν
πηγαίνει στὸ πλατάνι; Γιατὶ νὰ πε-
ριμένῃ ἐδῶ τὴ μανούλα, μέσ' τὸ
σπίτι;

Ἐξω χαρὰ Θεοῦ. Λάμπει ὁ ἥλιος.
Γιατὶ εἶναι Πρωτομαγιά σήμερα. Εἴ-
ναι ἡ ἀνοιξιάτικη γιορτὴ. Τὸ κορι-
τσάκι ξαπλώνει. Νά, ἡ μητερούλα
τώρα θὰ φανῇ. Θὰ ἔχῃ τυλιγμένη
τὴν ποδιά καὶ θὰ τὴν κρατᾷ μὲ τὰ
δύο της χέρια. Τί καλὰ πράγματα θὰ
φέρνῃ!

Θὰ γιορτάσῃ καὶ ἡ Ροδὴ. Μπορεῖ
νὰ φέρῃ καμιά κορδέλα ἢ μητέρα.
Ψέμματα; Μὰ κορδέλλα γιὰ τὰ
μαλλιά, πλατεῖα, γυαλιστερή.

Ὁ ἥλιος λάμπει. Κουράστηκαν τὰ
μάτια. Κλείνουν. Οἱ χρυσόμυγες μὲ
τὰ κοκκινοπράσινα φτερά, ἔχουν ἓνα
παθητικὸ σκοπὸ.

Τὰ τζίτζικια κουρντίζουν τὰ βιολιά-

κια τους καὶ δυναμώνει ἡ μουσικὴ :
Τζίτζι, τζίτζι, τζί,
τζι, τζί, τζί...

Οἱ ἀκρίδες ξεπροβάλλουν ἀπ' τὰ
ἰδιαίτερα ζωμάτιά τους. Εἶναι σὰ
πράσινα ντυμένες καὶ πηδοῦν ρυθμι-
κὰ δλόγυρα στὴ Ροδὴ, σύμφωνα μὲ
τὴ μουσική.

Τζίτζι, τζίτζι, τζί,
τζι, τζί, τζί...

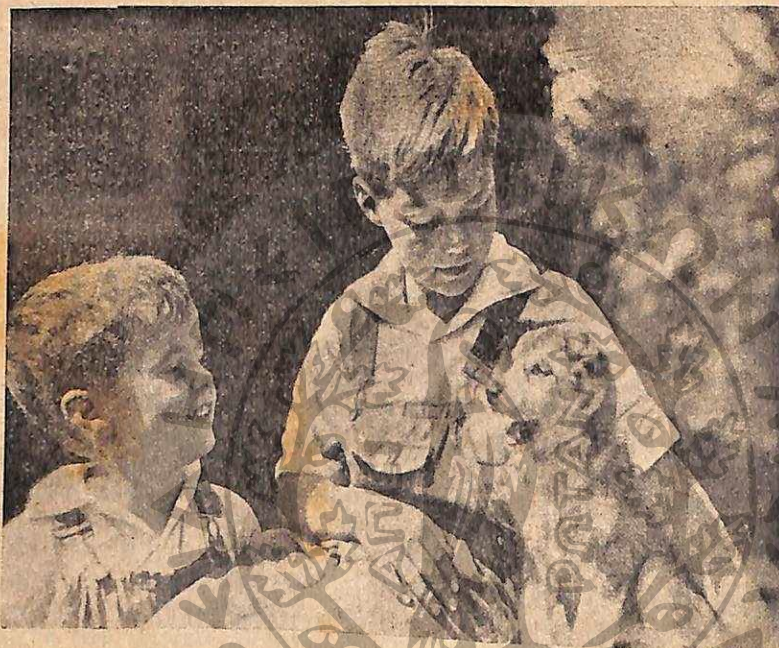
Οἱ πεταλοῦδες, ἐκεῖνες οἱ μεγάλες,
ποὺ τ' ὄνομά τους εἶναι Μαχάων, μὲ
τὰ μαῦρα φτερά, τὰ στολισμένα μ'
ἀσημιὰ καὶ κίτρινες γραμμὲς, ἦρθαν
κι' αὐτές. Χορεύουν θαυμάσια. Μὰ
πλησιάζουν στὸ κοριτσάκι καὶ μιὰ ἀ-
πομακρύνονται. Μιὰ μαζεύονται ἀπὸ
πάνω του ὅλες μαζί καὶ μιὰ ἀπλώ-

νονται σ' ἓνα χαριτωμένο κύκλο, ποὺ
δλοένα τρεμουλιάζει, ἀλλάζει μορφή.
Οἱ μουσικαὶ δὲν χάνουν καθόλου τὸ
χρόνο:

Τζίτζι, τζίτζι, τζί,
τζι, τζί, τζί...

Ἦρθαν κι' οἱ ἄσπρες οἱ πεταλοῦ-
δες. Πρωτομαγιά! Ἦρθαν κι' οἱ κί-
τρινες, ἦρθαν κι' οἱ ποικιλόχρωμες
οἱ θαυμαστές. Ἀκόμα κι' ἡ Ἀλιάς
ἦρθε μὲ τὰ πράσινα φτερά, κι' ἡ Θέ-
κλη μὲ τ' ἀσημένια. Πετοῦν ἀπὸ
λουλούδι σὲ λουλούδι. Τί χαρὰ τοῦ
ματιοῦ ἢ κίνησός τους! Στίς καμπα-
νέλες πετοῦν—τλίν, τλάν, τλίν, τλάν
ἡχοῦν τὰ φυλλαράκια—στοὺς βελού-
δινους βαθύχρωμους καντιφέδες, σὰν
ἀσημοκούδουνα ἡχοῦν, στίς ἀνοιχτό-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Δὲν νομίζετε πῶς ὁ Ἀζόρ, ὁ ἐξυπνότατος σκύλος, γελάει, καθὼς τὸν κοιτά-
ζει ἀπ' ἀντίκρου γελώντας ὁ μικρὸς του φίλος Παυλάκης; Αὐτὸ βλέπει κι' ὁ
ἀδελφός του ὁ Κώστας καὶ θαυμάζει... Μὰ τί χαριτωμένα παιδάκια!...

καρδες μαργαρίτες, χαίρουνται, γιορτάζουν, τυλίγονται στον ήχο τὰ μελίσσια, τὰ σκαθάκια, τὰ κάθε λογής ζουζούνια. Έτσι κάνουν οι πεταλούδες. Κι' είν' αυτό ένας ακριβός χορός, ένα μπαλέτο που όμορφαίνει την ψυχή του θεατή, που θάδωνε την κάθε λύπη σου, Ροδούλα, τὸ κάθε βάρος.

Κανέννας δὲν ὑπέρηξε στὴ μεγάλη γιορτή. Εἶπαν κι' οἱ μέλισσες τὸ τραγούδι τους κι' ἀμέσως κλείστηκαν στοὺς μικρόμσχους λαλέδες. Ἡ σφήκα ἡ καμωμάτου τῆπε καὶ τὸ ξανάπε, κουνώντας με χίλις νάξια τὴ λεπτή της μέση. Θρόύζαν τὰ φύλλα τοῦ ἀγριόδοτου, ἔλεγε κι' αὐτὸς τὸ σκοπὸ του, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου ἀταίριαχτος στὴν ὅλη συμφωνία. Τὰ πουλάκια, τσιτίτ, τσιτίτ, τσιτσιτσιτί, ζευγαρωμένα πετοῦν καὶ κελαϊδοῦν, τσιτίτ, τσιτίτ. Κι' ἡ "Ανοιξη ἀπαλάφουσα, ἀνθία, φύλλα, κλωνάρια τὰ κουνᾷ πρὸς τὰ δῶ καὶ πρὸς τὰ κεῖ, σύμφωνα με τὸ χροῖον τῶν βιολίων :

Τσιτίτ, τσιτίτ, τσιτίτ, τσιτίτ.

Καίμενη Ροδούλα, γιατί κοιμάσαι μιὰ τέτοια γιορτή; Δὲν εἶδες μῆτε τίς τοῦμπες ποὺ κάνανε τὰ σκαθάκια, μῆτε τὰ μυρμήγκια ποὺ τρέχανε πέρα δῶθε, μῆτε βλέπεις, τί κρίμα, τὸ ἀλογάκι τῆς Παναγίας ποὺ ἤρθε καὶ κάθησε πάνω σου. Εἶναι ψεύτικο. Σὺν καρφίτσα.

Καίμενη, Ροδούλα. Νά, ἡ μέρα πέφτει. Τὰ βιτράνια πῶς φωνάζουν! Κοά, κοά, κοά... "Αν τᾶκουγες, πόσο θὰ γελοῦσες. Θὰ χτυποῦσες παλαμάκια ἀπ' τὴ χαρά σου καὶ θάτρεχες νὰ τὰ βρῇς, νὰ πιάσης ἕνα-δυό, ἄν φοβερὴς τῇ φιληνάδα σου τὴν "Αντίστα. Ὁ ἥλιος δὲν καίει. Οἱ μουζικάντες φεύγουν ἕνας-ἕνας. Οἱ καλεσμένοι κλείνουνται στ' ἀνθία τ' ἀρχοντικά τους.

Ἡ μέρα πέφτει. Ἡ Ροδούλα δὲν εἶδε τὴ γιορτή. Εἶδε ὅμως ἕνα δειρο, ποὺ τῆς τῶσται ἡ "Ανοιξη ἡ ἴδια, γιατί τῶντρο εἶναι ἡ χαρά τοῦ φτωχοῦ. Κι' ἔτσι γιόρτασε τὰ κοριτσιάκι, πανηγύρισε σὺν ὅλα τὰλλα τὰ παιδιά. Εἶδε πῶς ἡ καλὴκαρδὴ Νεράιδα τὴν πήρε στᾶμα της τὸ λαμπερό, πῶς τὴν ἀνέβασε ψηλὰ στὰ σύννεφα, στὸν οὐρανὸ, πῶς τᾶγγελάκια τρέχανε ὀλόγυρά της με χαρές, πῶς ἔπαιξε μαζί τους τὸν κρυφτούλη καὶ τὸ κυνηγητό, πῶς φοροῦσε ἕνα φόρεμα γαλάζιο, πῶς φύτρωναν στὸ διάβα της ἕνα γύρω, γαρούφαλλα καὶ βόλεις, σὺν τὴν Πεντάμορφη τοῦ παραμυθιοῦ. Πῶς γέμισε τὸ ἄρμα τῆς Νεράιδας ἀπὸ γλυκίσματα καὶ κορδέλες. Πῶς ἦταν στὴ μέση καθισμέ-

νη ἡ ἴδια ἡ Ροδούλα, κι' ἔτρεχε γρήγορα τὸ ἄρμα, γιατί τὸ σέρνανε πουλιά, καὶ τᾶγγελοῦδια πετοῦσαν κι' αὐτὰ γρήγορα ὀλόγυρά της καὶ τὴν προφταίνανε, γιατί εἶχαν μεγάλες ἀπτερες φτεροῦγες.

Ἐπρεσε πιά ὁ ἥλιος. Τὰ πάντα πήραν ἕνα γκριζὸ χρώμα, ἕνα χρώμα μουντό. Βγήκε ὁ γρύλλος στὴ θύρα τᾶρχοντιοῦ του. Εἶναι μιὰ ἀρχαϊότητα κατοικία, ἕνα παλάτι μυθικό, χωμένο μέσ' τὴ γῆ, με χιλιάδες χιλιάδων στοῖς καὶ πύλες. Τῶχει κληρονομήσει ἀπ' τοὺς προγόνους του κι' αὐτοὶ ἀπ' τοὺς δικούς τους, γενεὲς γενεῶν κληρονομιά, ποὺ φθάνει στὰ βάθη τῆς ἱστορίας, στὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου. Στάθηκε λοιπὸν στὴ θύρα ὁ γρύλλος, κούρντισε τ' ὄργανάκι του κι' ἔπιασε τὸν ἀγαπημένο του παλιὸ σκοπὸ :

Τρι, τρι, τρι, τρι
τίρα, ρα
τίρα, ρα,
Μάης, βρε παιδιά...
Τρι, τρι, τρι, τρι
τίρα, ρα,
τίρα, ρα
γλέντι καὶ χαρά...

Χιλοειπωμένο τραγούδι χιλιαγαπημένο. Τ' ἀκουσαν οἱ πυγολαμπίδες. Τρελλοῦνται γι' αὐτὸν τὸ σκοπὸ. Μάης! Μάης! Κρέμασε πάνω της ἡ κάθε μιὰ, με βιασύνη, ἀπὸ ἕνα φαναράκι καὶ βγήκε στὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ της.

Τ' ἀκουσε κι' ἡ Ροδούλα μέσ' τὸν ὕπνο της. Τρι, τρι, τρι, τρι, τί καλά! Σταμάτησε τ' ἀμάξι τὸ χρυσό. Σκορπίστηκαν τ' ἀγγελοῦδια, ψάχνανε, ἀναδεύανε τὰ σύννεφα, καὶ δὲ βρίσκανε τὸ γρύλλο. Γιατί ἔτσι εὐκολὰ δὲ βρίσκεται. Τὸ ξέρει αὐτὸ ἡ Ροδούλα καὶ χαμογελά.

Τ' ἀκουσαν καὶ τὰ λουλούδια τὸ τραγούδι. "Ανοίξε τὸ τριαντάφυλλο τὰ ἑκατὸ τοῦ φύλλα καὶ χύθηκαν ἀμέσως δυνάτες μυρουδιές, πολλὲς μαζί καὶ δυνατές, σὺν ἐπιβλητικῆς συγχορδίας. Κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ πλέκεται, σιγανὰ καὶ ἀπαλά, ἡ μελωδία. Μιὰ μελωδία χαριτωμένη, ποὺ εἶχε ἀρώματα γιὰ νότες, ἄρχισε νὰ πλέκεται ἀνάμεσα στ' ἀνθία, ποὺ ἔφαινε τὸ Μάη, τίς ἀστραφεγγιές, τὴ ζωὴ, τὴν ἀγάπη. Κι' ἡ χλόη πήρε μέρος καὶ τὰ δέντρα καὶ τὰ φύλλα καὶ τὰ μύρια κι' ἀνώνυμα λουλούδια τοῦ ἀγροῦ καὶ τὰ λαχανικά καὶ τὰ χορτάρια καὶ τὰ ἥμερα καὶ τ' ἀγρία φυτὰ καὶ τ' ἀθῶα καὶ τὰ φαρμακερά. Μιὰ μελωδία πλεκτόταν ἀπὸ εὐωδιές, ποὺ εἶχε τὸν κρῖνο γιὰ πρῶτο βιολὶ καὶ τὸ αἰγόνκλημα γιὰ βιολοντσέλο.

Καμαρώνει ὁ γρύλλος. Δυναμώνει

τὸ τραγούδι ὀλοένα. Ὀλοένα τ' ἀγγελοῦδια πασκίζουν νὰ τὸν βροῦν, ψάχνουνε σ' οὐρανὸ καὶ γῆ. Ἡ Ροδούλα πῶς γελά μ' αὐτὸ τὸ πάθημά τους! Κι' ὀλοένα ἔρχονται πυγολαμπίδες, ἡ νύχτα προχωρεῖ. Ἀπλώνει τὰ φτερά της, τυλίγει τὰ πάντα. Κάτι διάφανα φτερά, σὺν γάζες, γάζες ἀέρινες, ποὺ πυκνώνουν σιγά-σιγά, ὀλο καὶ πυκνώνουν, πληθαίνουν, σκοτεινιάζει ἡ πλάση, μαυρίζει. Νύχτα. Νύχτα μυρουδάτη, νύχτα τοῦ Μαγιοῦ.

IPΣIM

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η ΝΙΤΣΑ

Πολὺ χάρηκε ἡ Νίτσα σὺν ἔμαθε πῶς στὸ κάτω πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ ἐγκαταστάθηκε μιὰ οἰκογένεια με δύο παιδιὰ. Μοναχοπαίδι, βλέπετε, εἶχε βαρεθεῖ νὰ περνᾷ τις ὥρες της παίζοντας μοναχὴ της.

Δὲν ἄργησαν νὰ πιάσουν γνωριμιά.

— Πῶς σὲ λένε;

— Νίτσα.

— Κι' ἐμένα "Ανθούλα. Τὸν ἀδελφὸ μου τὸν λένε "Αριστέϊδη, μὰ τὸν φωνάζουμε "Αρη.

— Ἐρχεσαι νὰ παίξουμε;

Παίζανε πάνω στὴν ταράτσα πολλὰ καὶ διάφορα. Τὶς κουμπάρες, κρυφτό, μπάλλα, κουτσό. Καμμιά φορὰ ἔρχότανε ὁ "Αρης καὶ παίζανε κλέφτες καὶ στρατιῶτες. Τότε πιά χαλούσανε τὸν κόσμο.

Κάποτε ὅμως ὁ "Αρης εἶχε μιὰ πολὺ κακὴ ἰδέα. Ἐβαλε τίς δύο μικρούλες νὰ παλαίψουνε γιὰ νὰ κἀνῃ ἐκεῖνος χάξι. "Αν καὶ συνομήλικες. Ἡ "Ανθούλα ἔβαλε γρήγορα κάτω τὴ Νίτσα ποῦτανε πὺδ κοντὴ καὶ λεπτοκαμωμένη. Ὁ "Αρης ἄρχισε νὰ πηδᾷ καὶ νὰ φωνάζει χαχανίζοντας : «Ζήτω, ζήτω τῆς "Ανθούλας». Αὐτὸ κόστισε πολὺ στὴ Νίτσα. Ρώτησε λοιπὸν τὴ μαμμά της τί νὰ κἀνῃ γιὰ νὰ γίνῃ κι' ἐκεῖνη εὐρωστὴ σὺν τὴν "Ανθούλα.

— Νὰ τρῶς καλά, τῆς εἶπε ἡ μαμμά, ὅχι σὺν τῶρα ποὺ εἶσαι ὀλο γρίνιες κι' ἀνορεξίες.

Βάλλθηκε νὰ τρώγῃ ἡ Νίτσα, καὶ σὲ τρεῖς μέρες :

— Μαμμά, πάχυνα διόλου;

— Ἀμὲ πῶς; τῶρα ποὺ τρῶς θὰ μοῦ γίνῃς τόσοση.

Σήμερα ἀποφάσισε νὰ πάρῃ τὸ αἷμα της πίσω. Κι' ὁ "Αρης ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε νὰ κἀνῃ γούστο.

Ἐπρεπε νὰ βλέπατε τὴ Νίτσα πῶς πάλαιε με λύσσα, κόκκινη καὶ ξαναμμένη. Ἀντιστάθηκε κάμποσα λεπτὰ με πείσμα. Ἐξήνου δὲν ξέρε

πῶς νοιώθει τὰ μπρατσάκια της νὰ κέδουνται. Αὐτὴ ἡ "Ανθούλα εἶναι βαρετὰ σὺν μολύβι. Ἡ Νίτσα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ βρίσκεται σὲ λίγο χάμω. Κι' ἄρχισε πάλι αὐτὸς ὁ παλιό-"Αρης τίς φωνές καὶ τὰ ζήτω. Ἡ Νίτσα μπηγεί τὰ κλάμματα ἀπὸ θυμὸ καὶ φωνάζει : «Ἐκείνη ὅμως εἶναι πὺδ μεγάλη, ἄμα γίνω κι' ἐγὼ τόσο!» Ἡ "Ανθούλα χασκογελάει. Ἡ Νίτσα γίνεται ἔξω-φρενὼν καὶ τῆς παίζει ἕνα μπάτσο. Ἀρχίζει ἡ "Ανθούλα τίς στριγγιλιές. Φωνές, ταβαντούρι, κακό. Οἱ μαμμάδες τρέχουν ἀνήσυχες.

— Μαμμάκα μου, μ' ἔδειρε ἡ Νίτσα!

— Μαμμάκα μου, ὁ "Αρης με κοροϊδεύει...

Δὸς του καὶ κλαῖνε καὶ μιλοῦνε ὀλο μαζί. "Αἶντε τώρα νὰ βρῇς λογαριασμό. Τὶς τρῶνε λοιπὸν τὰ μικρά καὶ τρέχουνε σπῆτι νὰ κλάψουνε με τὴν ἀνεση τους.

Ἡ Νίτσα βρίσκει πῶς καλύτερα ἦτανε μόνῃ της. Ξαναγυρίζει στὸ γάτο της, τὸν παλιὸ της σύντροφο. Πῆδ ἡσυχῇ εἶναι ἔτσι. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ τὴν βάζουνε κάτω καὶ νὰ τὴν κοροϊδεύουνε! Αὐτὸ δὲν τὸ ἀνέχεται. Αὐτὸ τὸν παλιό-"Αρη δὲν τὸν χωνεύει. Τὴν ἔσκασε με τίς κοροϊδεῖες του. Γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνη μπάτσισε τὴν "Ανθούλα. Ἀλλοῖως ποτὲ της δὲν θὰ τῶκανε ἐκεῖνη τέτοιο πράμμα.

Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ἡ Νίτσα ἀνέβηκε στὴν ταράτσα νὰ πιάσῃ τὸν Ψιφίνο ποὺ τῆς τῶσκανε. Βρῆκε τὴν "Ανθούλα νὰ παίζει σὲ μιὰ γωνιά μόνῃ της. Μιὰ στιγμὴ τὰ βλέμματα τους συναντηθήκανε καὶ γρήγορα στρίψανε κι' οἱ δύο τὸ κεφάλι. «Αὐτὸ ἔλειψε, νὰ νομίζῃ πῶς τῆς δίνω σημασία» σκεφτήκανε κι' οἱ δύο.

Περίεργο! πῶς ξέπεσε ἐδῶ μέσ' τὴν καρδιά τῆς πόλης αὐτὴ ἡ πεταλούδισσα; Ἡ καίμενη ἔχασε τὰ λημέρια της καὶ πετάει παραζαλισμένα. Σταματάει σὲ μιὰ γλάστρα μ' ἕνα μεγάλο στρογγυλὸ βλαστὶκό, τρεμοπαίζοντας τὰ φανταχτερὰ φτερά της.

Τὰ δύο παιδιάτικα μούτρακια ξανοίξαν. Χαμογελάσανε χαρωπὰ καὶ τρέξανε στὴν πεταλούδα.

— Τί ὥρατο κίτρινο χρώμα!

— Κι' ἔχει καὶ κόκκινες βούλες!

— Νὰ τὴν πιάσουμε.

— Σιγά, σιγά, θὰ μᾶς φύγῃ.

— Ἀχου, πάει...

Κι' ἡ πεταλούδισσα ἄρχισε πάλι τὸ μεθυσμένο πέταγμα της. Τὰ παιδιὰ λυπημένα παρακολουθοῦνε τὸ ταξίδι της πρὸς τὴν ἄλλη ταράτσα. Πάει, χάθηκε. Γυρίζουνε καὶ κοιτάζονται. Ἡ Νίτσα ξεκινάει κι' ἡ "Ανθούλα τὴν ἀκολουθεῖ.

— Νὰ παίξουμε κουτσό; τῆρωτάει. Κι' ἄρχισαν πάλι νὰ παίζουνε. Καὶ παίζανε πολλὰ καὶ διάφορα. Κρυφτό, μπάλλα, κουτσό. Μὰ κἀνανε μιὰ συμφωνία : Αὐτὸν τὸν παλιό-

"Αρη δὲν θὰ τὸν ἀφίνανε πιά νὰ παίζει μαζί τους, νὰ τοὺς χαλάῃ τὸ παιχνίδι καὶ νὰ πειράζῃ τὴ Νίτσα. Κι' οὔτε θὰ ξαναπαλαίβανε πιά.

ΜΑΙΡΗ ΠΕΛΑΓΗ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'. — Ὁ Κουὶν-Κουὶν στὴ γωνία

Τὰ ἴδια πάλι ὁ Κουὶν-Κουὶν!

— Τὸ γάλα κατὶ πάει κι' ἔρχεται, εἶπε στὴ Μόνικα, ἂν ἔχῃ μάλιστα πολλὴ ζάχαρη! τὸ ψωμὶ ὅμως εἶναι ἀνυπόφορο. Ἐγὼ δὲν θὰ ξαναφάω. Καλύτερα νὰ μένω νηστικός.

Ἡ Μόνικα μοῦ τὰ εἶπε αὐτὰ κι' ἐγὼ θυμωσα πολὺ.

— Ἀ, Κουὶν-Κουὶν, φώναξε, εἶσαι ἀδιόρθωτος! Πέντε ἡμέρες δὲν θὰ σοῦ δίνω νὰ τρῶς παρὰ ψωμί, γιὰ νὰ θὰ σταθῇς ὀρθὸς στὴ γωνία, μετὸ πρόσωπο τοῦχο. Μὴν κουνιθῇς, γιατί ἀλίμονό σου!

μάθησ. Τώρα ἔλα ἐδῶ, γυρισμένο κατὰ τὸν Τὸν πῆρα καὶ τὸν ἔβαλα νὰ σταθῇ στὴ γωνία. Στὴν ἀρχὴ ἔκλαιγε μετὰ μοῦτρα κολλημένα στὸν τοῖχο. Ὑστερα ὅμως τοῦ πέ- ρασε, ξεκόλλησε, κι' ἄρχισε νὰ κοιτάζῃ δε- ξιά κι' ἀριστερά, καὶ νὰ γελᾷ πονηρά.

— Κουὶν-Κουὶν! τοῦ φώναξε σ' ἐβλέπω! Γύ- ρισε γρήγορα κατὰ τὸν τοῖχο! "Αν τὸ ξανακά- νης, θὰ σὲ βάλω καὶ γονατιστό.

Αὐτὸ ἔτσι τοῦ τῶλε- γα, γιὰ φοβέρα, γιατί ὁ Κουὶν-Κουὶν δὲν εἶ- χε κατάλληλα πόδια

γιὰ νὰ γονατίσῃ. Μάκωνε μιὰ στιγμὴ, γύριζε κατὰ τὸν τοῖχο, κι' ἔπειτα πάλι τὰ ἴδια.

— Μαμμά! μαμμά! τὸν μαρτυροῦσαν τὰ δέοφια του. Ὁ Κουὶν-Κουὶν γύρισε καὶ μᾶς κοιτάζει! Νά τον!

— Ὁχι, μαμμά! φώναξε ἐκεῖνος ψέμματα,

ἐγὼ δὲν βλέπω παρὰ τὸν τοῖχο.

Ἐπειτα ἄρχισε νὰ σαλιώνῃ τὴ μύτη του καὶ νὰ ζωγραφίζῃ στὸν τοῖχο κύκλους κι' ἄλλα διάφορα σχήματα. Τὰ παιδιὰ γελοῦσαν με τὴν ἀστεία αὐτὴ ζωγραφική. Κι' ἐπειδὴ ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ σχολείου κι' ἔπρεπε νάσαι προσεκτικά καὶ φοδνίμα, ἀναγκάσθηκε νὰ βγάλω ἀπὸ τὴ γωνία τὸν Κουὶν-Κουὶν, ποὺ ἦταν τὸ σκάνδαλο.

— Φτάνει τώρα, τοῦ εἶπα, κἀθησε. Ἀσχετὰ ἐτιμωρήθηκες.

Καθόλου ἀρκετὰ δὲν εἶχε τιμωρηθεῖ. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Ἀν τὸν ἀφίνα ἀκόμα, κινδύνευε τὸ μάθημα.

— Ἐλάτε τώρα, φώναξε. Στὸ σχολεῖο!

Τὸ «σχολεῖο» εἶναι ἕνα μεγάλο χαλὶ κοντὰ στὸ τζάκι. Πολὺ κατάλληλο μέρος γιὰ νὰ μαζεύονται τὰ παιδιὰ καὶ νάσαι προφυλαγμένα. Γιατὶ ὑπάρ- χει μπροστὰ στὴ φωτιά ἕνα σιδερένιο παραβάν πολὺ ψηλό, ὅπου ἀπλώνω τὰ ρούχα, ὅταν κάνω πλύση, γιὰ νὰ στεγνώνουν. Καὶ στεγνώνουν ἐκεῖ πάνω πολὺ γρήγορα. Μόνο ποὺ καμμιά φορὰ μοῦ πέφτει κανένα ρούχο, καὶ πάντα πρὸς τὸ μέσο τῆς φωτιάς. Αὐτὸ εἶναι δυσάρεστο, γιατί, γιὰ νὰ τὸ γλυτώσω, καίω τὰ χεῖριά μου. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Μιὰ καλὴ μητέρα πρέπει νὰ τὰ ὑποφέρει ὅλα.

Τὸ μάθημα ἔγινε κι' αὐτὸ τὸ πρῶτ, ἀλλὰ ἦταν πολὺ μελαγχολικὸ

την "Ενογάτη". "Ε, δὲν τῆς ἀξίζει; . .
— "Ακοῦς ἐκεῖ! Καὶ μὲ τὸ παραπάνω!

— "Ακόμα ἓνα γιὰ τὴν ἀδερφή μου. . . ἔ, ἄς στολισθῇ κι' ἡ καϊμένη ἡ Νανόν. . . κι' ἀκόμα ἓνα γιὰ τὸν ἀνιψιό μου.

— Εὐχαριστῶ πολύ, θεῖε μου!
— Τὸ πέμπτο θὰ εἶναι γιὰ σένα, καραδοκῶρη!

— Γιὰ μένα; Καὶ τί νὰ τὸ κάμω;
— Δαχτυλίδι, κουτέ!

— Χρ! τὰ διαμαντένια δαχτυλίδια μοῦ λείψανε τώρα. . . Μὰ εἶδατε χεράκια πού τᾶχω;

Κι' ὁ καλὸς Ζιλῆδας ἔδειξε τὰ χοντρά του χέρια, μὲ τὰ δάχτυλα πού θύμιζαν καραβόσχοινο, κι' ἡ ὁμιλία σταμάτησε.

— Θὰ τρελλαθῇ ἂν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι, εἶπε ὕστερα στὸν Ζυχέλ.

— Κι' ἐγὼ τὸ φοβόμαι, ἀποκρίθηκε ὁ νέος, κοιτάζοντας ἀπὸ μακριὰ τὸ θεῖό του, πού μιλοῦσε τώρα μονάχος του.

Ἦτοτε ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, 22 τοῦ Μάρτη, ὁ "Ὠξος" μπῆκε στὸ λιμάνι τῆς Μασκάτης, καὶ τρεῖς ναῦτες ἀνέσυραν τὸν Μπέν-Ὀμάρ ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς καμπίνας του—φαντάζεσθε σὲ τί κατάσταση. . . Δὲν ἦταν πιά παρὰ ἓνας σκελετός, ἢ μάλλον μιὰ μούμια, ἀφ' οὗ ὑπῆρχε καὶ πετὶ κολλημένο σ' ἐκεῖνα τὰ κόκκαλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

"Ὅπου ὁ Σαὸν ἀποφασίζει νὰ θυσιάσῃ τὸ μισὸ θησαυρὸ τοῦ Καμὺνλ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν ἄλλο μισό.

Ὅταν ὁ Ζιλῆδας Τρεγκομαῖν παρακάλεσε τὸν Ζυχέλ νὰ τοῦ δείξῃ στὸ χάρτη του τὴ θέση τῆς Μασκάτης, ἔμεινε ἔκθαμβος.

— Βρισκόμαστε λοιπὸν στὴν ἄκρη

τῆς Ἀραβίας; ρώτησε στηρίζοντας στὴ μύτη του τὰ γυαλιά του.

— Ἀκριβῶς, κύριε Τρεγκομαῖν, στὴ νοτιοανατολική της ἄκρη.

— Κι' ὁ κόλπος αὐτός, πού μοιάζει σὰ χωνί;

— Εἶναι ὁ κόλπος τοῦ Ὀμάν.

— Κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος πού μοιάζει σὰ μπουτί ἀρνίσιο;

— Εἶναι ὁ Περσικός.

— Κι' αὐτὸ τὸ κανάλι πού τοὺς ἐνώνει;

— Εἶναι ὁ πορθμὸς τοῦ Ὀρμούζ.

— Καὶ τὸ νηράκι τοῦ φίλου μας;

— Κάπου-ἐκεῖ, στὸν κόλπο τοῦ Ὀμάν. . .

— Ἄν ὑπάρχῃ! πρόσθεσε ὁ Ζιλῆδας κοιτάζοντας μὴν ἀκούῃ ὁ Ἀντιφέρ.

Τὸ ἱμανᾶτο τῆς Μασκάτης, ἀνάμεσα στὸν πεντηκοστὸ τρίτο καὶ πεντηκοστὸ ἑβδομο μεσημβρινό, κι' ἀνάμεσα στὸν εἰκοστὸ δεύτερο κι' εἰκοστὸ ἑβδομο παράλληλο, ἐκτείνεται σὲ μήκος πεντακοσίων σαράντα χιλιομέτρων καὶ σὲ πλάτος διακοσίων ὀγδόντα. Πρέπει νὰ προσθέσουμε μιὰ ζώνη τῆς περσικῆς ἀκτῆς, ἀπὸ τὸ Λαριστάν ὡς τὸ Μογκιστάν· μὴν ἄλλη στὰ παράλια τοῦ Ὀρμούζ καὶ τοῦ Κιστρίμ· τέλος στὴν Ἀφρική, ὅλη τὴν ἑκταζή πού περιλαμβάνεται ἀπὸ τὸν Ἰσημερινὸ ὡς τὸ ἀκρωτήριο Δελγάδο, μὲ τὴ Ζανζιβάρη, τὴ Γιούβα καὶ τὴ Σοφάλα. Ὁλ' αὐτὰ κάνουν ἓνα Κράτος ἀπὸ πεντακοσίες χιλιάδες τετραγωνικά χιλιόμετρα—ὅση εἶναι περίπου ἡ Γαλλία—μὲ δέκα ἑκατομύρια κατοίκους, Ἀραβες, Πέρσες, Ἰνδοὺς, Ἑβραίους καὶ πολλοὺς μύρους. Ὁ Ἰμάν λοιπὸν τῆς Μασκάτης εἶναι ἀρκετὰ σημαντικὸς μονάρχης.

Ἄν καὶ ἡ χώρα εἶναι ξερή, γιὰτὶ κανένα μεγάλο ποτάμι δὲν τὴν ποτίζει, τὰ περὶχωρα τῆς Μασκάτης μπο-

ροῦν νὰ τρέφουν πληθυσμὸ ἀπὸ ἐξακόσιες χιλιάδες ἀνθρώπους. Τὰ φρούτα προπάντων εἶναι ἄφθονα: σταφύλια, σῦκα, ροδάκινα, καρπούζια, γλυκολέμονα καὶ προπάντων χουρμάδες. Ἡ φοινικιά εἶναι τὸ δέντρο τοῦ τόπου. Ὡστόσο τὸ ἱμανᾶτο εἶναι τόσο ἐμπορικὸ ὅσο κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἰμάν, πού δὲν εἶναι μόνο ὁ πολιτικὸς καὶ θρησκευτικὸς ἀρχηγός, ἀλλὰ κι' ὁ πρῶτος ἐμπορὸς μέσα στοὺς ὑπηκόους του. Ὁ ἐμπορικὸς του στόλος ἔχει δυὸ χιλιάδες πλοῖα πού χωροῦν τριανταεπτὰ χιλιάδες τόννους· κι' ὁ πολεμικὸς του ἑκατὸ πλοῖα μὲ πολλὰς ἐκατοντάδες κανόνια. Τὸ εἰσόδημά του ὑπερβαίνει τὰ εἴκοσι ἑκατομύρια φράγκα τὸ χρόνο.

Ἀπόλυτος κύριος στὸ κράτος του—ἐλεύθερο ἀπὸ ἓνα τώρα αἰῶνα—ὁ Ἰμάν ὑποστηρίζεται πολὺ ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς, πού ὕστερ' ἀπὸ τὸ Γιβραλτάρ τῆς Ἰσπανίας, τὸ Γιβραλτάρ τοῦ Ἀδεν καὶ τὸ Γιβραλτάρ τοῦ Πέριμ, προσπαθοῦν νὰ ἱδρῶσουν καὶ τὸ Γιβραλτάρ τοῦ Περσικοῦ κόλπου—καὶ σιγὰ-σιγὰ νὰ «γιβραλταροποιήσουν» ὅλους τοὺς πορθμοὺς τῆς ὑδρογείου σφαίρας!

Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ Ἀντιφέρ, ὅταν βγῆκε στὴ Μασκάτη, ἦταν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πρόξενο τῆς Γαλλίας, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ μερικὲς ἀναγκαῖες πληροφορίες, πού μόνο αὐτὸς μπορούσε νὰ τοῦ δώσῃ, καὶ τὴν ἐπίσης ἀναγκαῖα συνδρομή του. Γιατὶ ἡ ἀστυνομία τοῦ τόπου, καλὰ ὀργανωμένη καὶ πολὺ καχύποπτη, μπορούσε νὰ ὑποπτεῖτο τοὺς τρεῖς Γάλλους, ἂν δὲν δικαιολογοῦσαν ὁποιοδήποτε τὸ ταξίδι τους. Μόνο τὴν ἀληθινὸ του σκοπὸ δὲν θὰ ἔλεγαν βέβαια.

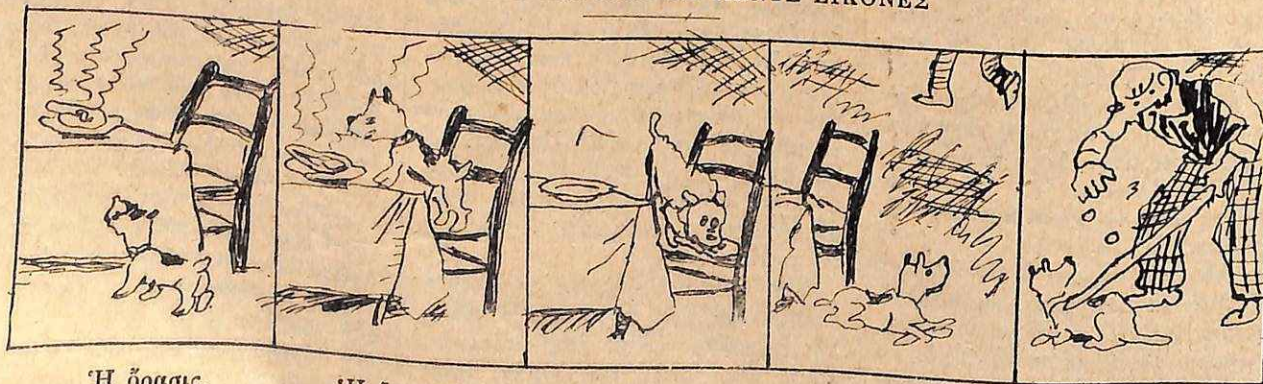
Ὁ «Ὠξος» θάναχωροῦσε γιὰ τὴ Βομβάη—τὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ του—μετὰ σκρανταοκτῶ ὥρες.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ

ΜΙΑ ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ ὄρασις.

Ἡ ὀσφησις.

Ἡ γεύσις.

Ἡ ἀκοή.

Ἡ ἀφή.

Ἀντεγγραφή καὶ ἀνεκoinώθη ἀπὸ τὴν Χλῆν

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

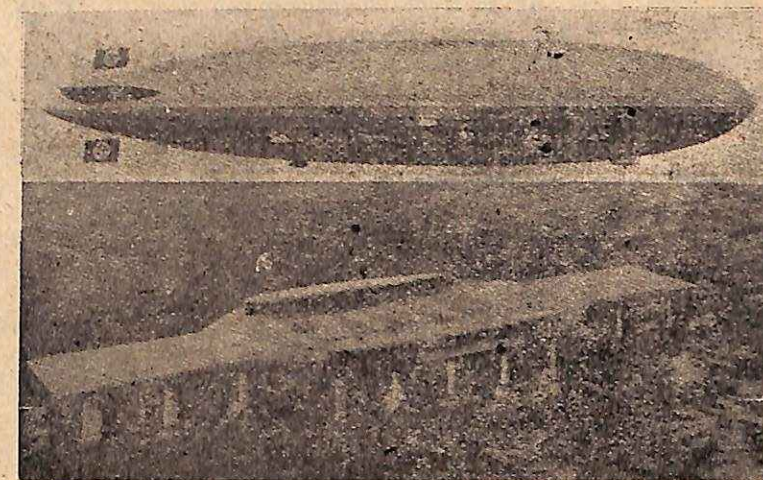
ΕΥΡΩΠΗ-ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΝΑΕΡΙΩΣ

Ὅλες οἱ χώρες τοῦ κόσμου ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους μὲ τ' ἀεροπλᾶνα, πού ἀναμφισβήτητα εἶναι τὸ ταχύτερο μέσο συγκοινωνίας πού ὑπάρχει σήμερα στὸν κόσμον. Γιὰ νὰ πάῃ κανεὶς ἀπ' τὴν Ἀθήνα στὸ Παρίσι μὲ τὸ σιδηρόδρομο, θέλει πέντε μέρες, ἐνῶ μὲ τὸ ἀεροπλᾶνο, ἂν πάῃ κατ' εὐθείαν, τὴν ἄλλη μέρα εἶναι κιόλας ἐκεῖ. Ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ στὰς Ἰνδίας ἢ στὴ Νότιο Ἀφρική τὸ ταξίδι μὲ τὰ ταχύτερα ἀεροπλᾶνα κρατᾷ ἐλάχιστες βδομάδες, ἐνῶ μὲ τὸ ἀεροπλᾶνο δὲν διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ τρεῖς-τέσσερες ἡμέρες, καὶ αὐτὸ γιὰτὶ στὸ μεταξύ γίνονται διάφοροι σταθμοί. Ἀπ' ὅλες ὅμως τὲς ὑπερωκεάνειες γραμμές, ἐκείνη πού παρουσιάζει τὲς μεγαλύτερες δυσκολίες καὶ προκαλεῖ τὲς περισσότερες συζητήσεις εἶναι ἡ γραμμὴ Εὐρώπης-Ἀμερικῆς. Πρῶτον γιὰτὶ οἱ ἐπιβάτες πού ταξιδεύουν ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ στὴν Ἀμερικὴ εἶναι πενταπλάσιοι ἀπὸ ἐκείνους πού πηγαίνουν στὲς ἄλλες ἡπείρους.

Ἦτοτε, γιὰτὶ ἡ θαλασσία γραμμὴ ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴν ἀκτὴν στὴν Ἀμερικανικὴν εἶναι ἡ μεγαλύτερη ὑπερωκεάνεια γραμμὴ τοῦ κόσμου, πού δὲν τὴν διακόπτει οὔτε ἡ παραμικρότερη ξηρά. Τὸ πρόβλημα λοιπὸν εἶναι πῶς νὰ μπορέσῃ νὰ συστηθῇ μιὰ ἐναέρια συγκοινωνία μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς μ' ἓνα ἀεροπλᾶνο, πού καὶ ἐπιβάτες πολλοὺς νὰ μπόρῃ νὰ παίρνῃ, καὶ νὰ μὴ χρειάζεται ν' ἀνεφοδιασθῇ μὲ βενζίνη κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ.

Ποῖο δρομολόγιο πρέπει ν' ἀκολουθοῦν τὰ ἀεροπλᾶνα πού θὰ ἐκτελοῦν τὴν συγκοινωνία Εὐρώπης-Ἀμερικῆς; Ὁ συντομώτερος δρόμος εἶναι ἐ-

κείνος πού ἀκολουθοῦν τὰ ὑπερωκεάνεια. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ γαλλικὴ ἀκτὴ δὲν ἀπέχει ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ παρὰ μόνον 5608 χλμ. Ὡστόσο κι' ἡ ἀπόστασις αὐτὴ ἀκόμη εἶναι ἀρκετὰ σημαντικὴ, καὶ γιὰ νὰ τὴ διανύσῃ ἓνα ἀεροπλᾶνο πρέπει νὰ ἔχη μαζὶ του σημαντικὴ προμήθεια βενζίνης.

Ἡ πλωτὴ νῆσος, κατὰ τὸ σχέσιον τοῦ Ἀρμεντρογκ. Ἀπὸ πάνω της τὸ πηδαλιουχούμενο «Χίντεμπουργκ», τὸ μεγαλύτερον τοῦ κόσμου.

νης. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς λοιπὸν θὰ εἶναι τόσο βαρὺ, ὥστε δὲν θὰ μπορῇ νὰ πάρῃ μαζὶ του παρὰ ἐλαχίστους ἐπιβάτες. Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτό, στὴ γραμμὴ αὐτὴ ἐπικρατεῖ πάντοτε σχεδὸν κακοκαιρία σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ

Τὸ ἀερόστατο-ἀεροπλᾶνο, κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ Ἀρντεν. Στὲς ἐπάνω γωνίες εἰσάγονται τὰ διὰ χωρισμένα.

ἔτους. Ἄν τὸ ἀεροπλᾶνο, γιὰ νὰ πο-φύγῃ τὴ θύελλα, ἀναγκασθῇ νὰ προσθαλασσωθῇ, θὰ ἔχῃ ν' ἀντιμετωπίσῃ πελώρια κύματα, πού συχνὰ εἶναι ψηλὰ ὥς ἓνα τριώροφο σπίτι καὶ μποροῦν νὰ καταποντίσουν ἢ νὰ σπά-

σουν καὶ τὸ πιὸ γερὸ ἀεροπλᾶνο.

Τὸ δεύτερον δρομολόγιο εἶναι ἡ γραμμὴ τοῦ βορρᾶ, αὐτὴ δηλαδή πού ἀκολουθῇ ὁ Λίνμπεργκ ὅταν ἔκανε τὴν ἱστορικὴ πτήσιν του ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὴν Εὐρώπῃ. Ἡ γραμμὴ αὐτὴ περνάει ἀπὸ τὴν Ἰσλανδία, τὴ Γροιλανδία καὶ τὸ Λαμπραντόρ Στὴν ἀνάγκη δηλαδή, κατὰ τὴν διαδρομὴ αὐτὴ μπορεῖ τὸ ἀεροπλᾶνο νὰ κάνῃ ἓνα ἢ δυὸ σταθμούς, ἀλλὰ θὰ εἶναι ἀναγκασμένο νὰ περάσῃ πάνω ἀπ' ἔρημες ἐκτάσεις σκεπασμέ-νες μὲ χιόνια κατὰ τὸ μεγαλύτερον διάστημα τοῦ χρόνου. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀσφαλὲς καὶ ἡ γραμμὴ αὐτὴ παρὰ μόνον κατὰ τὸ καλοκαίρι, ἔχει δὲ καὶ τὸ μειονέκτημα νὰ εἶναι πολὺ μεγάλη, 7000 χλμ.

Τέλος ὑπάρχει καὶ ἡ Μεσημβρινὴ γραμμὴ, πού εἶναι καὶ ἡ ἀσφαλέστερη καὶ ἡ μακρύτερη ἀπ' ὅλες.

Τόσο ὥρατος καιρὸς βασιλεύει στὴ γραμμὴ αὐτὴ, πού οἱ ἀεροπόροι τὴν ἔχουν ὀνομάσει «ὁ δρόμος τοῦ ἡλίου».

Γιὰ νὰ πάῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ τὴ Μεσημβρινὴ γραμμὴ, θὰ περάσῃ ἀπὸ τὲς Ἀζόρες καὶ κατόπιν ἀπὸ τὲς Βερμούδες. Ἔτσι μπορεῖ τὸ ἀεροπλᾶνο νὰ κάνῃ, δύο σταθμούς, ἡ διαδρομὴ του ὅμως θὰ εἶναι 7340 χλμ. πράγμα πού ἀναγκα-στικά θὰ ἐπιβραδύνῃ τὸ ταξίδι του.

Τώρα καὶ μερικὰ χρόνια εἶχε γίνῃ σκέψη νὰ ἐγκαταστήσῃν στὴ μέση τοῦ Ὠκεανοῦ «πλωτὲς νήσους» γιὰ νὰ μποροῦν τὰ ἀεροπλᾶνα νὰ σταθμεύουν καὶ ν' ἀνεφοδιάζονται, κι' ἔτσι νὰ μὴ εἶναι ἀναγκα-σμένα νὰ παίρνουν εὐ-

θὺς ἐξ ἀρχῆς μαζὶ τους τόση πολλὴ βενζίνη καὶ νὰ περιορίζουν τὸν ἀριθμὸ ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες τους. Τὸ τελειότερον ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ σχέδια ἦ-ταν τοῦ Ἀμερικανοῦ μηχανικοῦ Ἀρμ-τρογκ. Αὐτὸς εἶχε προτείνει νὰ ἐγ-

κατασταθούν στη μέση του Ωκεανού τέσσερες πλωτές νήσοι. Καθεμία θά είχε σχήμα έντελως επίπεδο, θά έμοιαζε δηλαδή σάν ένα μεγάλο αεροδρόμιο όπου θά μπορούσε νά προσγειωθή άνετα οποιοδήποτε αεροπλάνο. Θά είχε πλάτος 91 μέτρα και μήκος 470. Θά αποτελέιτο από τρία πατώματα έν δλω. Τό επάνω πάτωμα θά ήταν έντελως επίπεδο και σ' αυτό θά προσγειώνονταν τ' αεροπλάνα. Στο παρακάτω πάτωμα θά ήταν έγκατεστημένο ένα ξενοδοχείο πού θά μπορούσε νά στεγάσει 300 πρόσωπα· θά βρίσκονταν τ' ουνεργεία και οί εγκαταστάσεις του ηλεκτρικού. Τέλος στό κάτω πάτωμα θά ήταν τ' καταλύματα του προσωπικού και οί αποθήκες. Τό πελώριο αυτό τεχνητό νησί θά στηρίζονταν επάνω σέ 24 κυλίνδρους πού ό καθένας θά είχε 7 μέτρα διάμετρο και θά ήταν γεμισμένοι με άέρα. Κάθε τέτοιο νησί θά στοίχιζε 100 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα.

Μά όπως είπαμε και παραπάνω, ό Ατλαντικός είναι ό Ωκεανός όπου γίνονται οί φοβερότερες τρικυμίες του κόσμου. Τά κύματα ευκολώτατα φθάνουν σέ ύψος 12 ή 15 μέτρων, και θά είναι σχεδόν αδύνατο σ' ένα μηχανικό κατασκευάσμα, σάν τίς πλωτές αυτές νήσους, ν' αντισταθή σ' άλλαπλάγηλα κτυπήματα από τά φοβερά κύματα του Ατλαντικού. Επίσης είναι πολύ άμφίβολο κατά πόσον, όταν είναι τρικυμία, θά μπορούσαν τ' αεροπλάνα νά διακρίνουν και θά κατέρωναν νά προσγειωθούν επάνω στίς πλωτές νήσους. Έτσι τό σχέδιο των πλωτών νήσων έχει μάλλον εγκαταλείφει.

Οί προσπάθειες λοιπόν των Γάλλων κυρίως και των Αμερικανών είναι τώρα προσηλωμένες στην κατασκευή ενός πελώριου αεροπλάνου, πού και βενζίνη αρκετή θά μπορεί νά παίρνει και επιβάτες πολλούς, και θά έκτελεγή την διαδρομή σέ όσο τό δυνατόν συντομώτερο χρονικό διάστημα. Έτσι τώρα τελευταία οί Γάλλοι κατασκεύαζαν ένα πελώριο υδροπλάνο πού έχει μήκος 31 μέτρων και ύψος 9 μέτρων. Μπορεί νά σηκώσει συνολικό φορτίο βάρους 37 τόννων και νά μεταφέρει 30 επιβάτες και πλήρωμα από όκτώ άνδρες. Η ταχύτης του φθάνει τά 260 χλμ. την ώρα και έτσι μπορεί νά έκτελέσει τη διαδρομή Εύρώπης—Αμερικής μέσα σέ 29 ώρες.

Ταχύτερα όμως πολύ από τά υδροπλάνα είναι τά αεροπλάνα της ξηράς. Αυτά μπορούν νά φθάσουν τά 300—350 χλμ. την ώρα με με-

γάλη ευκολία. Στην Αμερική μάλιστα λέγεται πώς κατασκευάστηκαν αεροπλάνα πού πετώντας σέ μεγάλο ύψος, φθάνουν στά 400 χλμ. Σε μερικά χρόνια, ίσως και νωρίτερα, μπορεί νά κατασκευασθούν αεροπλάνα πού ή ταχύτης τους θά είναι 500 χλμ. Μ' ένα τέτοιο αεροπλάνο θά φθάνει κανείς από τό Παρίσι στη Νέα Υόρκη μέσα σέ έξη ώρες!

Οί Γερμανοί ωστόσο επιμένουν ακόμη στην υπερκεάμενη συγκοινωνία με τά πηδαλιουχούμενα πού οί άλλες χώρες τάζουν εγκαταλείψει, γιατί τά θεωρούν πολυδάπανα, άργά και καθόλου στερεά.

Τό περίφημο γερμανικό πηδαλιουχούμενο «Κόμης Ζέπελιν» έχει κάνει πάνω από εκατό φορές την διαδρομή Εύρώπης Νοτίου Αμερικής με απόλυτη ασφάλεια. Τά αεροπλάνα όμως πού έκαναν την ίδια γραμμή, άν και έφευγαν άργότερα απ' αυτό, κατέρωναν όχι μόνο νά τό προσφθάσουν αλλά νά τό ξεπεράσουν κιόλας. Τώρα οί Γερμανοί κατασκεύαζαν ένα νέο πελώριο πηδαλιουχούμενο πού τό βάπτιζαν «Χίντεμπουργκ» και πού θά κάνει τη διαδρομή Εύρώπης-Βορείου Αμερικής.

Τό δικέμισμα τό προωρισμένο μόνο για τους επιβάτες στό γίγαντα αυτό του άέρα, έχει επιφάνεια 400 τετρ. μέτρων, οί καμπίνες είναι θαυμάσια επιπλωμένες και έχουν όλες τίς άνέσεις. Ο κεντρικός διάδρομος όπου κάνουν τον περίπατό τους οί επιβάτες έχει πενήντα μέτρα μήκος και είναι όλος τζαμωτός, στό δε σκρόνι υπάρχει πιάνο, ραδιόφωνο και ό,τι μπορεί νά διασκεδάσει τους επιβάτες. Αλλά τό πηδαλιουχούμενο αυτό, παρ' όλες τίς τελειοποιήσεις του, δέν μπορεί νά πετάξει παρά μόνη 130 χλμ. την ώρα, και τοϋτο είναι τό μεγαλύτερο του μειονέκτημα.

Έτσι πολλοί σκέφθηκαν άν μπορεί νά γίνει ένας συνδυασμός αεροπλάνου και πηδαλιουχούμενου. Ένας Αμερικανός μάλιστα ό Τζώρτζ Άρντεν, έκανε τό σχέδιο ενός αεροστάτου πού άντι για σκαφίδι, θά είχε κρεμασμένο από κάτω από τό μπρόνι του ένα τέλειο υδροπλάνο. Κατά την έκκίνησή του τό υδροπλάνο θά μπορούσε νά πάρει μαζί του πάρα πολλούς επιβάτες και νά έφοδιασθή με άφθονη βενζίνη. Χάρης στό αερόστατο θά μπορούσε νά απογειωθή χωρίς νά καταβάλλη αυτό τό ίδιο καμμία προσπάθεια, και θά μπορούσε νά προχωρήσει μάλιστα μερικές εκατοντάδες χιλιόμετρα. Κατόπι θά ξεκολλούσε από τό αερόστατο και θά συνέχιζε μόνο του τό ταξίδι του με με-

γάλη ταχύτητα. Τό μπαλλόνι πάλι του αεροστάτου, πού θά ήταν και αυτό έφοδιασμένο με δυο μικρούς κινητήρες και ειδικό προσωπικό, θά έκανε μεταβολή και θά έπέστρεφε μοναχό του στη βάση του.

Τί θά επικρατήσει τελικά; Τό αεροπλάνο, τό πηδαλιουχούμενο, ή τό αερόστατο-αεροπλάνο; Άς έχουμε λίγη υπομονή και θά τό ιδούμε.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΙ

—Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος—

Ποιά μάννα όμως νά προστατέψει την άγουρη γέννα, πού σαρώνουν τά «γριγριά» μέσα στό λιμάνι και στά ρηχά παραθαλάσσια; Ούτε μάννα, ούτε φωνή, ούτε βόγγος! Κι' όμως άν δέν παραστέκει μάννα σ' όλα τά θαλασσινά πλάσματα, ή φωνή δέν άπολείπει. Την άκουσα με τά ίδια μου τ' αυτιά, μόλις ή άπόχη, μάν αὐγή έφερε πάνω στον άφρό ένα φάν δυο δακδών. Στο πρώτο άντάμωμα του πρωϊνού άγέρα, ένα βογγητό, σά μικρού σακαθιστού βούζιμα, ξεφυγε από τό στόμα του. Και βάσταξε λίγο σάν βόγγος και κλάμα, σάν παράπονο για τον άδικο θειρισμό της νεότητος του.

Κείνο τό πρωϊνό έγινε κουβέντα στό πλοίο και με τον καπετάνιο και με τό τσοῦρμιο για τη φωνή των ψαριών. Ο Γιώργης ό Σωφράς, ταξι-δεμένος ως τά πέρατα της γής, είχε άκούσει ψάρια νά σφυράνε, νά ροχαλίζουν κι' άλλα νά βγάζουνε παράξενους ήχους. Στο στενό της Μεσσίνας κάθε τόσο μαζεύνονται ψάρια, κι' όλα μαζί βγάζουν άλλόκοτα ξεφωνητά. Και τοϋτες τίς φωνές άκούνε κι ψαράδες κι' οί θαλασσινοί νάρχουνται μέσα απ' την καρδιά του πελάγου, από τά βάθη των νερών σάν άγρια μουσική, πού φέρνει ευθύς στό νοϋ του διαβασμένου ανθρώπου τά παλιά παραμύθια για τίς σειρήνες. Μά και γι' άλλα ψάρια με φωνή μιλήσανε κείνο τό πρωϊνό στοϋ καπετάν Καντάρη τον «Ταξίρχη». Για τ' αλογατάκι της θάλασσας και τό χελιδονόψαρο, κι' ακόμα ύστερα από καιρό σέ κουβέντα με ξένους θαλασσινούς, έμαθε πώς στη μικρότατη δημοκρατία του Ισημερινού είναι κάτι άσπρόψαχα, μικρά με γαλάζιους λεκέδες, πού όχι μόνο έχουνε φωνή, αλλά καταφέρνουνε φωνάζοντας νά τό γυρίζουν σέ τραγούδι πού θυμίζει όργανο, πού ή μουσική του άκούγεται από πολύ μακριά. Στίς θάλασσες μας τό σαφρίδι κάνει ένα παράξενο θόρυβο κουνώντας τίς μασέλες του.

Έτσι και τά δελφίνια έχουνε φω-

νή, και τοϋτο μολογεί κι' ό Άριστοτέλης πού δέν ιστορεί παραμύθια σάν τον Αιλιάνο.

Φωνάζουνε λοιπόν και τά δελφίνια και βογγάνε άμα χάσουνε αγαπημένο πλάσμα. Έτσι άκούσαμε τό βόγγο τους νάκολουθή τό τρεχαντήρι μας άποζητώντας τό παρμένο μικρό τους. Τά λυπηθήκαμε και πετάξαμε μισοπεθαμένο τό μωρό, κι' έτρεξε ή μάννα κι' όρθώθηκε και με τίς φτερούγες της κοιλιάς τ' άγκά-

λιασε και τσούφιξε στά στήθια της. Τ' άλλα δελφίνια χοροπήδησαν κι' όλα μαζί γυρίσανε και φύγανε τρεχάτα κι' αναγαλλιασμένα.

Πώς με τέτοιες χάρες ν' άφηρίσει ό άνθρωπος τό δελφίνι, και τί πιδ φυσικό από τίς τιμές πού του κάνανε οί Άρχαίοι. Δίκαια τό λογαριάζανε πλάσμα ξεχωριστό και θείο, και δίκαια τό βάλανε στην ακολουθία του Ποσειδώνα και της Άμφιτρίτης

(Από τ' «Αλιευτικά») ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από JEAN WEBSTER

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

10 Σεπτεμβρίου

Αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη Έφυγε και τώρα τον άποζητούμε! Οίαν συνειθίσει κανείς έναν άνθρωπο, ή ένα μέρος, ή ένα τρόπο ζωής, κι' ύστερα ξαφνικά μένει χωρίς αυτό, αισθάνεται ένα περίεργο και άφορητο κενό γύρω του. Η κουβέντα της κυρίας Σέμιπλ μου φαίνεται πολύ άνοστη.

Τά μαθήματα αρχίζουν σέ δυο έβδομάδες και θά χαρώ πολύ όταν ξαναρχίσω πάλι τη μελέτη. Μή νομίζετε όμως πώς δέν έκανα τίποτε όλο τό καλοκαίρι. Εργάστηκα, και πολύ μάλιστα. Εγγραφα έξη διηγήματα και έπτά ποιήματα. Όλα βσα έστειλα στά περιοδικά μου τά γύρισαν πίσω με την πιδ ευγενική προθυμία. Μά δέν με στενοχώρησε αυτό. Πρέπει νά συνειθίσω. Ο μάστερ Τζέρβης τά διάβασε—αυτός τό πήγε στό ταχυδρομείο κι' έτσι δέν μόρεσα νά τοϋ τά κρατήσω μουσικά—και μου είπε πώς ήταν άπαισία. Έδειχναν όλα, είπε, πώς ήμουν έντελως άνίδει από τά θέματα πού είχα διαλέξει. (Ο μάστερ Τζέρβης βρίσκει ότι ή ευγένεια δέν πρέπει νά έπηρεάξει με κανένα τρόπο την ειλικρίνεια). Τό τελευταίο μου όμως διήγημα—ένα μικρό σκίτσο έμπνευσμένο από τό Κολλέγιο—μου είπε πώς δέν ήταν και τόσο κακό. Κάθησε λοιπόν και τό δακτυλογράφησε και κατόπι τό έστειλε στό περιοδικό. Είναι τώρα δυο έβδομάδες πού θά τζούν λάβει. Ίσως νά σέπτονται νά τό κρατήσουν.

Άχ, νά βλέπατε τον οὐρανό! Είναι πέρα-πέρα σκεπασμένος με τό πιδ περίεργο πορτοκαλλί χρώμα πού μπορεί νά γίνει. Φαντάζομαι πώς θά έχουμε θύελλα.

Τή στιγμή ακριβώς πού σάς τό έγραφα, ξέσπασε ή μπόρα με διαβολέμένο θόρυβο και με πελώριες στα-

γόνες βροχής. Όλα τά παραθυρόφυλλα άρχισαν νά κτυποῦν τό ένα με τό άλλο. Έτρεξε νά τά κλείσω, ένω ή Κάρη έτρεξε επάνω στη σοφίτα με μία άγκαλιά κουβάδες και κάδους του βουτύρου για νά τους βάλλη κάτω από τίς μεριές πού τρέχουν τά κεραμίδια—και τότε, ένω είχα ξαναπίσει την πέννα για νά σάς τά γράψω όλα αυτά, θυμήθηκα πώς είχα ξεχάσει ένα μαξιλάρι, ένα χαλάκι, τό καπέλλο μου και τά ποιήματα του Μάθιου Άρνολτς κάτω από ένα δέντρο, και άψήφησα τη μπόρα για νά τρέξω νά τά πάρω και νά τά φέρω όλα μούσκερμα. Τό κόκκινο έξώφυλλο από τό βιβλίο ξέβαφε όλο μέσα στά έσωτερικά του φύλλα. Στο μέλλον ή «Παραλία του Ντόβερ» θά λούζεται σέ κόκκινα κύματα.

Μιά θύελλα στην έξοχή είναι φοβερά ένοχλητική. Πρέπει νά θυμάσαι ένα σωρό πράγματα πού τά έχεις αφήσει έξω και πού είναι φόβος νά χαλάσουν.

Μπάριμπα Μακροπόδη, αγαπημένε μου Μπάριμπα Μακροπόδη! μαντεύστε τί θά σάς γράψω; Ο ταχυδρόμος μου έφερε δυο γράμματα.

1ον: Τό διήγημα μου έγινε δεκτό —δολλ. 50.

Alors! είμαι άληθινός ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ!

2ον: Ένα γράμμα από τον γραμματέα του Κολλεγίου. Έπέτυχα μιά υποτροφία για δύο χρόνια· σ' αυτήν περιλαμβάνεται ή διατροφή μου στό Κολλέγιο και οί σπουδές μου. Η υποτροφία αυτή έχει συστηθεί «δι' εξαίρετικήν επίδοσιν εις τά Άγγλικά και γενικήν ύπεροχήν εις τά άλλα μαθήματα». Και την έπληρα έγώ! Είχα δηλώσει συμμετοχή στον διαγωνισμό αυτόν προτού νά φύγω, αλλά δέν είχα καμμία έλπίδα πώς θά επιτύχω, γιατί είχα στό παθητικό μου τους περσινούς κακούς βαθμούς στα

Μαθηματικά και στα Λατινικά. Μά φαίνεται πώς τους βαθμούς αυτούς τους ίσοφάρια φέτος. Είναι άπερίγραπτη ή χαρά μου, αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη, πού δέν θά είμαι πιά για σάς ένα τόσο φοβερό βάρος. Τό χαρτζιλίκι πού μου στέλνετε κάθε μήνα είναι τό μόνο πού ζητώ πιά από σάς, και ίσως μπορέσω νά τό κερδίσω και αυτό, γράφοντας διηγήματα ή προοιμιάζοντας τίς Νεοφερμένες ή με άλλον τρόπο.

Άνυπομονώ πότε νά πάω πίσω στό σχολείο και νά ριχτώ στη δουλειά.

Πάντα δική σας

Γεροντά Άμιτσι

Συγγραφέας του διηγήματος «Όταν οί τελειόφοιτες κέρδιζαν στους Άγώνες».—Προς πώλησιν εις όλα τα περίετρα. Τιμή 10 Σέντς.

26 Σεπτεμβρίου

Αγαπητέ Μπάριμπα Μακροπόδη

Νάμαι πάλι στό Κολλέγιο ως Τριτοετής. Τό διαμέρισμα μας φέτος είναι πολύ ωραιότερο απ' όλες τίς άλλες χρονιές· βλέπει προς την Μεσημβρία με δύο πελώρια παράθυρα, και έχει κάτι επιπλα! Η Τζούλια κατέφθασε έδώ δυο μέρες νωρίτερα με άπερίοριστη οικονομική έξουσιοδότηση και με μεγάλη όρεξη για συγκύρισμα.

Εδάλαμε καινούργια χαρτιά στους τοίχους, και έχουμε άληθινά χαλιά και καθίσματα από μαρόνι, όχι άπομίμηση μαρονιού όπως έκείνα πού μάς είχαν κάνει τρισευτυχισμένες πέρου, αλλά από μαρόνι άληθινό. Είναι πολυτελέστατα, αλλά μου φαίνεται σά νά μην ταίριαζω εκεί μέσα· όλη την ώρα φοβάμαι μήπως κατά τύχη μου στάξει καμμία μελανιά στό μέρος ακριβώς πού δέν πρέπει.

Λοιπόν, Μπάριμπα-Μακροπόδη μου, βρήκα τό γράμμα σας πού με περίμενε—με συγχωρείτε, θέλω νά πω τοϋ γραμματέως σας.

Μπορείτε, σάς παρακαλώ, νά μου δώσετε μιά άντιληπτή εξήγηση για ποιδ λόγο δέν θάπρεπε νά δεχθώ την υποτροφία; Δέν μπορώ νά καταλάβω καθόλου τίς άντιρρήσεις σας. Πάντως όμως οί άντιρρήσεις σας δέν σάς ώφελοῦν σέ τίποτε, γιατί έγώ τη δέχθηκα κιόλας—και δέν σκοπεύω νάλλάξω γνώμη. Αυτό πού σάς γράφω φαίνεται λιγάκι αθάάτικο, αλλά δέν σάς τό λέω από αθάάθεια.

Φαντάζομαι πώς ή σκέψη σας είναι ότι μιά και αναλάβετε την εκπαίδευσή μου, θά σάς έκανε εύχαρίστηση νά εξακολουθήσετε τό έργο πού έχετε άρχίσει, έως ότου πάρω τό δίπλωμά μου.

(Ακολουθεί)

Μετάφρασις Α. Α. και Γ. Γ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΡΩΤΟΕΥΠΗΝΗΜΑ

Με τις σκιές, με τα όνειρα, δεν εξή-
σες, ψυχή, ποτές,
Μ' αυτό το βράδυ, ως διάβαιναν στο
[νοῦ σου τὴ γαλήνη
Οἱ σκέψεις σου οἱ ἀραδιαστές,
Δὲν ξέρω πῶς σὲ πίκρανε ἡ μεγάλη σου
[ἀδειωσύνη
"Ὁραία κρυφομυλήματα, καὶ μελωδίες
[καὶ κραυγές,
Δὲν ἔρχονται ἀπ' τοὺς κόσμους σου,
[παντοῦ νὰ σκορπιστοῦνε.
Δὲ σὲ μαγεύουν οἱ αὐγές,
Ν' ἀκούς δὲ θέλεις τοὺς σκοποὺς πού
[οἱ ἄλλοι τραγουδοῦνε.
Δὲν καρτερεῖς, δὲν τραγουδεῖς, δὲ θλί-
[βεται καὶ δὲ μιλάς,
Τὸ σφιχτοκλείς τὸ στόμα σου, δὲν ἔ-
[χεις πόθους πλάσει.
Δὲν ξέρεις νὰ χαμογελάς
Πρὸς ὅ,τι ὥραιο ἔρχεται νὰ σοῦ χα-
[μογελάσῃ.

Λουλούδια δὲν ἐφύτρεψες στὸν κήπο
[σου τὸ φωτερό
Κι' οἱ πεταλούδες πού ἔρχονται ποτὲ
[δὲ βρῆσκουν γυρῶ.
Τόσον, πού πέρασε, καιρὸ
Δὲ σκέφτηκες, δὲ δίψασες γιὰ κάποιο
[πανηγύρι;
Σ' ἄλλες ψυχές δὲν ἔμαθες νὰ σκύβης
[καὶ νὰ τις φιλάς,
Ξένη κοιτᾷς κι' ἀδιάφορη τὴ στοργικὴ
[τὴν πλάση.
Δὲν ξέρεις νὰ χαμογελάς
Πρὸς ὅ,τι ὥραιο ἔρχεται νὰ σοῦ χα-
[μογελάσῃ.
Ποικιλιέσσα [Α]

Η ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΛΟΥΛΟΥΔΙΟΥ

"Ἡ ζωὴ μου δὲν εἶναι μεγάλη, ἀλλὰ
πολύ-πολύ ὁμορφιά. Μία ζωὴ λουλου-
δένια χωρίς πόνο καὶ βάσανα, ὅλο
πρωτὶ, ἀνοιξιά τὰ μάτια μου. Γύρω μου
γιὰ πρώτη φορά, τὸν κόσμο. Καὶ εἶ-
λος δίσκος φῶτις ἀπὸ ψηλά τὸ κάτα-
το ἀπὸ τὰ πόδια μας καὶ ἔμοιαζε σὰν
γαριτόνια. Γύρω ἀνεμῶνες, μανουσά-
[ἀπὸ τὰ γυνὰ ξεροκόλαδα μιάς μηλιάς
κίτρινα φύλλα. "Ὁλ' αὐτὰ φάνταζαν
σὰν παραμυθένια στὰ ξαφνιασμένα μά-
τια μου.
Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνα μικρὸ ἔντομο
ἦρθε καὶ κάθισε κοντά μου.
— Τ' εἶν' ὄλ' αὐτὰ; τὸ ρώτησα.
Μὲ κοίταξε ξαφνιασμένο.

— Εἶναι ὁ κόσμος, εἶπε, κι' ἀκόμα
πὶ πέρα...
Θέλησα νὰ τὸ ρωτήσω κι' ἄλλα, ἄλ-
λά πέταξε.
Σιγά-σιγά ὁ χρυσὸς δίσκος ἔπεσε πί-
σω ἀπ' τὸ βουνὸ καὶ ἡ μέρα ἔβυσε.
Ἔτσι ἔβυσε καὶ μένα ἡ ζωὴ μου.
Μὲ ἡσυχία, ὅπως ἦρθα, ἔτσι κι' ἔφυγα
χωρὶς κανεὶς νὰ νοιώσῃ τίποτα.
Ἀλήθεια τὴν πὶδὸ σύντομη, ἀλλὰ καὶ
τὴν πὶδὸ ὥραία ζωὴ ἔζησα ἐγώ...

Μενεξέ [Β]

ΣΚΟΡΠΙΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

— Ποῖον χρώμα προτιμᾷτε;
— Τὸ Λευκὸ! ἀξιο γιὰ νὰ ντύσῃ μιὰ
ψυχὴ λευκὴ κι' ἀθώα.

Λευκὴ

— Μοῦ ἀρέσει τὸ γαλάζιο, μὰ ὅταν
ἔχει καὶ λευκὸ!

Πυράκανθος

— Ποῖον ἄνθος σὰς εἶναι προσφιλέστερον;
— Ἀγαπῶ τὰ μικρὰ φωτὰ κυλάμι-
να πού ἔρρημα στὶς ρεμματιές φυτρώ-
νουν.

Φίλημα Σκιάς

— Τὸ κρῖνο τὸ ὀλόλευκο, τῆς παρ-
θενιάς στολίδι.

Ἀττικὸν Ἄλως

— Ἄν ἐπιτρέπεται ἡ ἐρώτησις, πόσον
εἶναι εἶδος;

— Κάθε ἀνοιξιά βαθαίνει
κι' ἕνας χρόνος πάρα πάγω
εἰς τὴν πλάση μου ἀπάνω.

Νέινος Θώμης

— Ἡ ἐρώτησις ἐπιτρέπεται, ἡ ἀπάν-
τησις ὄχι.

Παπουτωμένος Γάτος

— Ἐὰν δὲν εἶδες ὅ,τι ἐγεννήθητε, τί ἡ-
θέλατε νὰ εἶδα;

— Ρόδινο ἀγγελουδί λευκοφτέρουγο,
σιμὰ στοῦ Παντοκράτορα τὸν θρόνο.
Ὀλιβέρος Κρόμβελ

— Ποῖον εἶναι κατὰ τὴν γνώμην σας
τὸ καλύτερο ποτό;

— Ἡ εἰλικρίνεια πού δυστυχῶς σὲ
δὲν ὑπάρχει.

Νέινος Θώμης

— Ποῖαν τέχνη θεωρεῖτε ὡς περισσό-
τερον ἀξιολύπητον;

— Ἐκείνου πού οἱ ἐλπίδες σβύστη-
καν ὁλότελα.

Λευκὴ Καμέλια

— Ποῖον ξένον ἔθνος ἀγαπᾷτε περισ-
σότερον;

— Τοὺς... Ζουλοῦ! Εἶναι οἱ μόνον
πού δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μᾶς ἐνοχλή-
σουν.

Δόξης Στέφανος

Καὶ διὰ τὴν ἀντιγραφὴν:

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας [Α]

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Πρωτομαγιά! Ἐνας σταθμὸς ξεκού-
ρασης, χαρᾶς, εὐτυχίας μέσ' στὸ γορ-
γοκύλημα τοῦ χρόνου.

Μιά μέρα ἔξοχη, μέρα περισσότερο
ἀπὸ κάθε ἄλλη γιορτινὴ.

Γιορτάζει ἡ φύση καὶ γιορτάζει τόσο
πανέμορφη, τόσο διαφορετικὰ ἀπὸ κά-
θε τί ἄλλο! Μῆνες δολοφονοῦς δου-
λεύει γιὰ νὰ φτιάξῃ τὰ στολίδια πού
θὰ φορέσῃ τότε, γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ
δῶρα πού θὰ προσφέρῃ στοὺς καλοὺς
ἐπισκέπτες τῆς. Ξέρει νὰ φροντίξῃ γιὰ
νὰ μᾶς ἱκανοποιήσῃ τὴν κάθε αἰσθη-
ση. Τὴν ὀσφρησὴν μὲ τ' ἄρωμα κατὶ
τέλεια μεθυστικῶν, τὴν ὄραση μὲ τὴν
θέα κατὶ ἀνείπωτα ὠραίου, τὴν ἀφή
μὲ τ' ἀγκάλιασμα ἐνὸς μπουκέτου δια-
λεχτοῦ, τὴν ἀκοὴ μὲ τὸ γλυκὸ τερέτι-
σμα τῶν πουλιῶν. Μόνο δὲν τρώμε,
λουλούδια, μὰ τρώμε τόσο μὲ τὰ μάτια!

Ἐνας περίπατος στὴν ἐξοχὴ μ' ἕκα-
νε νὰ αἰσθανθῶ ὅλη τὴ μαγεία πού
κρύβει ἡ μέρα αὕτη. Στὸ πρωτοξυπνη-
μα τοῦ Μᾶη τραβήξαμε ψηλὰ στὸ βου-
τό. Πόσο μικρὴ ἡ πένην μου γιὰ νὰ
γρᾶψῃ τί εἶδε, τί ἀκούσε! Ἡ θάλασσα
ἐπαλωμένη μπρός, πίσω ὑψωμένα
βουνά. Στάχνα γέροντες στ' ἀπαλὸ φύ-
σημα τ' ἀγέρα σὰν ἡσυχὰ κῆματα παι-
χνιδίστρας θάλασσας. Τὸ κίτρινο, τὸ
κόκκινο, τὸ ροζ, τὸ μῶβ, τὸ πράσινο,
ἐξυπνούνται μπλεγμένα. Ἡ μεγαλύτερη
ἐκτασις, σὰν ματωμένη, ἀπ' τὴν ἀλίκης
παπαρδοῦνης.

Τί νὰ πρωταραδιάσῃ κανεὶς; τίς ἀ-
γοριοβιόλετες μὲ τὴ μεθυστικὴ εὐωδιά,
τὰ μικρούλια «μὴ μὲ λησμονεῖ» μὲ τὰ
γαλάζια πεταλούδια, τίς μαργαρίτες, τὰ
ταπεινὰ χαμομήλια; τί; τί νὰ πρωτο-
πῶ; Ὁ Πλάστης σκόρπισε ἅπλετα
τόσα μ' ἄσπετον δύναμιν! Ποῖος μπορεῖ
νὰ ὑμνήσῃ μιὰ τέτοια μέρα, ποῖος μπο-
ρεῖ νὰ γράψῃ τὴν αἰσθάνειναι μπρὸς στὸ
μεγαλεῖο τῆς χιλιόμορφης γιορτῆς τῆς
φύσης, τῆς Πρωτομαγιάς;

Ἀμαδρεῦς [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμὰ θέλει νὰ μάθῃ στὰ παι-
διά της νὰ μὴν εἶναι ἀκατάστατα καὶ
τοὺς λέγει: «Ὁ Ἀλέκος ἔχασε τὸ κα-
πέλλο του... τί θὰ πῇ αὐτό;

Τάκης.— Θὰ πῇ πὺς ὁ Ἀλέκος εἶχε
κεφάλι.

Ἄννα.— Ὅχι, δὲν εἶχε κεφάλι καί...
δὲν τοῦ χρειαζότανε καπέλλο.

Ἀττέ Ἰράμ

Ἀπορία τοῦ Κουφιοκεφαλᾶκη:

— Γιατί ἀραγε τὸν κύριο Νίκο, τὸν
γιατροῦ νὰ τὸν λέγε ἀστυαίτο, ἐνὼ δὲν
εἶναι καθόλου ἀστείος!

Ἀνώνυμος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 30 Ἀπριλίου 1936

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπά-
ρι τῆς Ἱταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴν
«Διάπλαι», διοργάνωσε διεξέδου-
διαίτες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλλη-
νόπουλα, τόσο τοῦ Ἑσπερινοῦ ὅσο
καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἑ-
ξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς: Κάθε Σάββατο,
ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ὥς 9, 20' μ. μ.,
πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά Κά-
θε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ὥς 9,
20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παι-
διά. Γίνονται καὶ παντοῖο παιδικὸ
Διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο καὶ
μοῦ γράφουν, δικαιούται νὰ ἔχουν ἀ-
πάντησιν—ἐκτενέστερη ἢ συντομώτερη,
ἀναλόγως τοῦ θέματος καὶ τοῦ χώρου—
στὴν Ἀλληλογραφία μου. Δυσανάγνω-
στα γράμματα, μὲ ξέθωρο μελάνι γραμ-
μένα, ἢ ἀκατάστατα, βιαστικά, μουν-
τζουρωμένα, δὲν τὰ διαβάω. Ἐπίσης
δὲν δέχουμαι γράμματα πού δὲν ἔχουν
τὸ ἀπαιτούμενο γραμματόσημο καὶ πρέ-
πει νὰ πληρώσω ὅ,τι λείπει διπλό. Νὰ
τὰ ζυγίζετε στὸ ταχυδρομεῖο καὶ νὰ βά-
ζετε τὸ γραμματόσημο πού χρειάζεται.

ΚΑΛΟΣ σας Μᾶης, ἀγαπημένα μου παι-
διά! Εἶναι ὁ μήνας σας, ὁ μήνας τῶν λου-
λουδιῶν. Γιατὶ καὶ οἱ σεῖς λουλούδια εἰσα-
στε μέσα στὸ περιβόλι τῆς Ζωῆς.

Νὰ τὸ χαρακτηριστικὸν συγχαρητήριο τῆς Ἀτ-
τῆ Ἰράμ στὸν κ. Παπαδόπουλο γιὰ τὸ Με-
τάλλιο τῆς Ἀκαδημίας, πού τὸ δημοσιεύω
ὅπως εἶπα στὸ περασμένο φυλλάδιο:

«Σεβαστὸ μου κύριε Παπαδόπουλε,
Ὅταν εἶδα τὴν φωτογραφία σας στὴν
Διάπλαι, εἶπα: νὰ ἕνας καλὸς παππούς
μὲ πολλὰς χιλιάδες ἐγγόνια!... Καὶ πόσο
τὸν ἀγαποῦν ὅλα, πόσο πολὺ τὸν ἀγαποῦν!
Μὰ πῶς νὰ μὴν τὸν ἀγαποῦν, πού τοὺς ἔ-
δωκε μιὰ παντοεινὴ κι' ἀληθινὴ χαρὰ!

Ναί, γιὰ μὲς ἡ Διάπλαι πρῶτα ἀπ' ὅλα
εἶναι ἡ χαρὰ. Ὅταν ἔρχεται στὸ σπίτι μας
γελοῦν καὶ χαίρονται ὅλοι, ἀκόμη κι' οἱ
μεγάλοι κοντὰ σὲ μᾶς ἔρχοντες τὴν στενο-
χωρίαν τῶν. Ἐχουμε σωστὸ πανηγύρι!

Δὲν θὰ μπορέσεις νὰ μὲ κταλάδεις, κύ-
ριε Παπαδόπουλε, γιατί ἐσεὶ δὲν ἦσες
μικρὸς δὲν εἶχες Διάπλαι. Κι' ἀλήθεια,
γι' αὐτὸ θὰ σὰς δώσω τὸ Μετάλλιο τῆς
Ἀκαδημίας: γιατί δώσατε στὰ παιδιὰ ἐ-
κείνο πού ἐσεὶ στερηθήκατε δὲν ἦσες
παιδί.

Τί νὰ σὰς συγχαρῶ τώρα! Σὰς ἔχουν
συγχαρῆ τόσο καὶ τόσο μεγάλοι καὶ τρα-
νοί, πού ἐγὼ χάνομαι ἀνάμεσά τους. Ἐγὼ
σὰς εὐχομαι ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου
νὰ ζήσετε χίλια χρόνια καὶ νὰ μᾶς δίνετε
πάντοτε τὴ Διάπλαι, τὴ χαρὰ μας!

Φιλὸ τὸ χέρι σας.

Ἀττέ Ἰράμ.

Σεραφεῖμ Ι. Χαριτωνίδης, δὲν θυμᾶ-
μαι ἀπέξω ὅλες τίς χιλιάδες τῶν συνδρο-
μιτῶν μου καὶ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ ψάχνω
γιὰ νὰ πᾶν ὅσοι ἐτέλειες ἐρωτήσεις. Καμιά
φορὰ βέβαια τυχαίνει νὰ θυμᾶμαι, καὶ γι'
αὐτὸ βλέπετε νὰ πᾶν ὅσοι κάπου-κάπου «ὁ Α.
εἶναι ἀκόμα ἡ ὁ Β. ἔπαυσε. Σ' εὐχαριστῶ
πού προσπαθεῖτε νὰ ἐξομαλύνετε καὶ χαίρω
πού σοῦ ἀρέσει ἡ ὕλη μου. Ἡ γελοιογρα-
φικὴ αὐτὴ σειρά μού φαίνεται ἀτελής: δὲν
ὁ καπετᾶν βράζῃ καὶ πετᾷ χάμω τὸ κα-
πέλλο του, ὅλοι οἱ πῆχτοι ἀπὸ τὸ δέντρο
πρέπει: νὰ κάνουν τὸ ἴδιο κι' εἶσι ὁ καπετ-

λὰς νὰ ξαναπαίρνῃ τὰ καπέλλα του. Λυ-
σόχαρτο σοῦ ἔστειλα.

Τοῦλὶα Μείμαρδου, δὲν πειράζει, φτά-
νει: πού εἶσαι τώρα καλὰ. Ἐλπίζω νὰ νᾶ-
πληρώσεις τὰ χαμένα αὐτὰ καθήματα καὶ
νὰ εἶσαι τώρα καὶ ἡσυχῇ. Ὅστε μόνον μὲ
τὸνομα νὰ υπογράφεις, οὔτε μόνον μὲ τὸ
ψευδώνυμο καὶ τὰ δύο πρέπει: νὰ ὑπάρ-
χουν σὲ δ, τι μοῦ στέλνεις. Καὶ νά, π. χ.
σήμερα πού υπογράφεις μόνον μὲ τὸνομα
σου, σοῦ ἀπαντῶ μὲ αὐτὸ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ ἡ-
θελεις ἴσως νὰ σοῦ ἀπαντήσω μὲ τὸ ψευ-
δώνυμό σου. Μὰ πῶς νὰ τὰ θυμᾶμαι ὅλα
ἀπέξω;... Τὴν Α. Ρ. νὰ τὴν ἐκναρτῇ-
σῃς: ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, ἀπὸ «σοῦ
ἔκαμε τὴν ἀδιάρρητο». Παιδικὰ Πνεύματα
μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς πάντα—γραμμένα
ὅπως σὲ χωριστὸ χαρτί, ὅχι στὸ τέλος τοῦ
γράμματος ἢ τοῦ κομματιοῦ γιὰ τὴ Σελίδα.

Φαντάζομαι, Ἀπτετὴ Καρδούλα, τί ὡ-
ραία πού θὰ εἶναι ἐκεῖ-πέρα ἡ ἀνοιξιά,
πού ἡ περιγραφή σου μοῦ τὴν παρουσιάζει
τόσο ζωντανά. Καὶ πιστεύω πῶς θὰ εἶναι κατὶ
τὸ ἐξαιρετικόν, ἀπὸ τὸ βεβαιώσω ἐγὼ πού
εἶδες ἀνοιξίαι καὶ ὅ' ἄλλα μέρη. Ἐκείνους
πού σὰς καθύστερον πούλιν καιρὸ Μ. Μο-
στικὰ μπορεῖς νὰ τοὺς θυμᾶσαι καὶ νὰ
τοὺς ρωτᾷς μὲ Μ. Ἀγγελίαν. Ἔτσι θὰ
τοὺς ἐκθῆτε—πού τοὺς ἀξίζει—καὶ θὰ
κάνετε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ φυλάσσονται.
Ἐγὼ βέβαια δὲν μπορῶ νὰ ἐπεμβαίνω σ'
αὐτὰ τὰ «μεταξὺ σας». Στὴν πρώτη σου
ἐρώτησιν γιὰ τίς Μικρὲς Ἀγγελίες ἀπαντῶ
«ὡς δύο» στὴ δεύτερη «ὡς».

Εἶναι ἀλήθεια, Ἀλκη Νουάρε, στίς
μεγάλες πόλεις μὲ τὰ πυκνὰ καὶ ψηλὰ
σπίτια οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀπολαμβάνουν τόσο
τὴ φύση ὅπως στὴν ἐπαρχία. Βλέπουν λίγο
οὐρανὸν, λίγο φεγγάρι, λίγα ἄστρα, λίγα
δέντρα, λίγα λουλούδια (καὶ μόνο σχεδὸν
στὴν ἀποβλήτῃ). Ὑπάρχουν ὅμως πολλὰ μέ-
σα συγκοινωνίας καὶ σὲ λίγα λεπτά—καὶ
μὲ λίγα... λεπτά—μπορεῖ κανεὶς νὰ βρε-
θῇ σὲ πλήρη ἐξοχὴ καὶ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὴ φύ-
ση ὅσο θέλει. — Ἡ «Ἀλήθη» τοῦ Ματέλλη
ὅστε περικοπὴ εἶναι, οὔτε ὀπτικιστικὴ,
δὲν ἀνῆκε στὴ μὴ ἢ στὴν ἄλλη ἀπὸ τίς
δύο ἀντιθέτες ἀπόψεις πού μπορεῖ κανεὶς νὰ
βλέπῃ τὴ ζωὴ. Πιστοποιεῖ ἀπλῶς μιὰν ἀλή-
θεια: πῶς οἱ ζωντανοὶ θέλουν, μὰ δὲν μπο-
ροῦν νὰ ἐξυπνῶν τὴν δυστυχίαν τους, καὶ γι'
αὐτὸ εἶναι πὶδὸ ἀξιολύπητοι ἀπὸ τοὺς νε-
κροὺς. Δὲν λέει ὅμως πῶς γι' αὐτὸ πρέπει
καὶ νὰ πεθάνουμε, οὔτε πῶς μόνον δυστυχίαν
ἔχουν οἱ ζωντανοί.

Εἶναι ἀλήθεια, Ἀστέροχαι, πῶς ἅμα
χάνει κανεὶς ἕνα καλὸ, τότε καταλαβαίνει
τὴν ἀξία του καὶ τὸ ἐκτιμᾷ, ἐνῶ ὅσο τὸ
εἶχε, ἀδιαφοροῦσε. Ἔτσι κι' ὅταν ἀρρω-
σταίνει κανεὶς, καταλαβαίνει πόσο πολὺ
τιμὸ πρᾶγμα εἶναι ἡ ὑγεία. Ἐλπίζω αὐτὴ
ἢ γρήγορη νὰ μὴ σὲ κράτησῃ στὸ κρεβάτι
περισσότερο ἀπὸ δύο ἑβδομάδες, καὶ τώρα
νὰ εἶσαι καλὰ καὶ νὰ δοξάζεις τὸ Θεό. Ὁ,
μὰ δὲν ἦταν τίποτα ἢ ἀρρώστια σου! Τί
νὰ πῶν ἄλλοι πού μόνον στὸ κρεβάτι
μῆνες...

Μαῖρη Σ. Παπαδρέου, θὰ μοῦ ἔγρα-
φες πολὺ νωρίτερα, πολὺ εὐκολώτερα, ἂν
ἦσες πῶς δὲν εἶναι καμιά ἀνάγκη νὰ
δικαιολογῶς δὲν ἀργήτῃς νὰ μοῦ γρά-
φεις... ἀδικαιολογητῶς. Τὴ στιγμή πού
ἐγὼ λαβαίνω ἕνα γράμμα σας, ἔρχω ἀμέ-
σως τὰ περασμένα καὶ τὰ συγχρόνως. Ὅστε
προφάσεις λοιπὸν χρειαζοῦνται, οὔτε ἐπίπο-
νες ὁμολογίες ἀμελείας ἢ ταπεινότητος. Ὅσο
πολύ μ' εὐχαριστῶτε γιὰ τὸ γράμμα σου.
Θὰ πῶ στὴ Μαῖρη Πελᾶν πῶς σὰρῶσαι
ἐξαιρετικὰ τὰ διηγήματά της. Τώρα πε-
ριμένω καὶ τὸ γράμμα σου μὲ ψευδώνυμο.
Ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργήσῃ τόσο κι' αὐτό, κι'

ἀκόμα... νᾶναι μὲ πὶδὸ σκοῦρο μελάνι.

Πῶς ἐχρησιμοποίησες λοιπὸν, Μενεξέ,
αὐτὲς τίς 12 ἡμέρες τῆς ἐλευθερίας; πῆ-
γες καὶ ταξίδι γιὰ νά... ἐξηλέψης; Ὁ-
ρατο τὸ χαρτί σου: ἀλλὰ ξέρεις τὴν παρι-
στάσιν ἢ ζωγραφία πού ἔχει ἀπάνω; Τὸ
κομμάτι σου, καθὼς βλέπεις, δημοσιεύεται
σήμερα. Τὸ βρήκα, ὅχι τέλει βέβαια, μὰ
ἀρκετὰ καλὸ. Ὅσο γιὰ σαρκαστικόν...
παγωτό, δὲν θάταν δύσκολο νὰ βρῇς ἀπὸ
λεμόνι, βύσσινο, φράουλα καί... ὅλα τὰ
φρούτα τοῦ κόσμου!

Κόκκινη Ἀυτοκράτειρα, σοῦ τὸ ἐνέ-
κρινα, καθὼς θὰ εἶδες. Καὶ τώρα δὲν εἶ-
σαι πιά «στὸ περιθώριον», ἀλλὰ μέσα στὴν
κίνηση, ὅπου, δὲν ἀμφισβᾶλλω, γρήγορα θὰ
διακριθῇς. Φίλησέ μου καὶ τὸ ἀδελφάκι
πού διαβάει τὴν Κυρὰ-Μάρθα. Ποῦ δὲν
εὐχαριστεῖ ὁ κ. Φαίδων, πού τοῦ ἐδεῖξα
αὐτὰ πού γράφεις.

Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, Μπετόβεν, διάβα-
σα τίς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴ Χίο, τὸ δο-
ξασμένο νησί ὅπου πέρασες τίς διακοπὲς τοῦ
Πάσχα, κοντὰ στὸν ἀγαπητὸ μακρὸ ἐξάδελφόν
σου καὶ φίλον μου. Ὁ Τάφος τοῦ Ψυχάρη
εἶναι βέβαια τὸ πὶδὸ δοξασμένο μνημεῖον
τῆς Χίου, καὶ γι' αὐτὸ θὰ ἦθελα νὰ μοῦ
ἔκανες τὴν περιγραφήν του. Σὲ ἄλλο γράμ-
μα, ἔ;

Ὁ Χῶρος μου τελείωσε καὶ δὲν μπορῶ
ν' ἀπαντήσω σ' ἄλλους. Ἀρσενικός Νο 1,
Μᾶνε, Ζαππῆς, Μιράντα Στρογγύλη,
Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη,
Ζουζοῦ, Σίγκφριντ, Τριανταφυλλάκη καὶ
Κυρίαρχε τοῦ Σύμπαντος, καλὰ μου
παιδιά. καὶ τὰ δικὰ σας φράτα γράμματα
διάβασα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, ἀλλὰ θὰ
σὰς ἀπαντήσω δὲν θὰ μοῦ ξαναγράψετε,
καὶ ἐλπίζω γρήγορα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Τζίσκα-Σαμαρ-
τέλ, κ. (ΜΒ). Ευπόλυτος Ἀριστοκρά-
της, ἄ. (ΑΜ). Ἀετιδεύς, ἄ. (ΙΑ). Σέμψ, ἄ.
(ΣΖ). Μάρβελ, κ. (ΕΘ). Ἀφροδέσσα, κ.
(ΝΑ). Σανθὸς Κοζάκος, ἄ. (Βορέστε με).
Ἀόρατος Κατακτητής, ἄ. (ΜΜ). Ἀτ-
τικὸς Οὐρανός, κ. (ΝΕ).

Ἡ Διάπλαι ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: Μαυρέταν Στρογγύλη (χαίρω πολὺ
πού ἀρχισε νὰ σηκώνεται ἀπὸ λίγες ὥρες
καθεμέρι· ἔχε ὑπομονή, σιγά-σιγά οἱ λίγες
θὰ γίνουν πολλές· εἶδα καὶ τὰ καλά πέρα-
σε τὸ Πάσχα: γράψε μου κάπου-κάπου,
ἂν αὐτὸ δὲν σὲ κουράξῃ πολὺ, νὰ μαθαίνω
τί κάνεις.) Ροζέλιαν (εὐχαριστῶ γιὰ
τίς εἰκόνας.) Κυρὰ Φροσύνη (ὅμοιο πα-
ραμυθί, καὶ σὲ καλύτερη παραλλαγή, ἔδη-
μοῖτε ἄλλοτε: ἡ ἄλλη μετάφραση θὰ
δημοσιευθῇ.) Ἀνεμοζάλην (πολὺ ὥραία ἡ
φωτογραφία τοῦ μικροῦ ἀδελφο

